

[Hjørtnæs.]

forsikringsagerne til den sociale ankestyrelse, for det andet at landsarbejdsnævnet og hovedorganisationerne er gået ind for en bevarelse af et særligt ankeorgan for arbejdsløshedsforsikringsagerne, og for det tredje at det kun er ganske få sager, som vil have et socialt aspekt. Det er derfor mit partis opfattelse, at der ikke er grundlag for at nedlægge det særlige ankeorgan, og der vil næppe heller være grundlag for at gøre det i 1976. Men vi er enige med de øvrige partier om, at en vurdering af spørgsmålet mest hensigtsmæssigt kan tages op i forbindelse med en nybeskikkelse af dommerne, og det vil sige i 1976.

Da vi sidst behandlede ankestyrelsesloven her i folketingssalen, fremkom jeg med nogle udtalelser, som er blevet citeret og kommenteret af lektor Carl Aude i tidsskriftet *Juristen*, nr. 7, 1972. Bl. a. citeres jeg for følgende udtalelse: at principper som lighed for loven og fastlæggelse af objektive kriterier for afgørelserne er uden væsentlig relevans, når det drejer sig om sociale sager. Udtalelsen affødte nogle bemærkninger fra hr. Kurt Brauer, som også er citeret i omtalte tidsskrift.

Om selve problemet vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis vil give lektor Carl Aude ret i, at også det sociale område må være undergivet en vis retlig regulering, og at denne regulering bl. a. må finde sted på nogle af de områder, som lektor Carl Aude selv nævner i sin artikel. Men det ændrer ikke, at det i den konkrete afgørelse kan være fuldstændig ødelæggende for en hensigtsmæssig løsning, hvis de principper, som jeg nævnte, søges strikte håndhævet. Jeg tror i øvrigt også, at praksis viser, at præcedensdannende afgørelser ikke kan træffes inden for meget store områder af sociallovgivningen. Selv på det nuværende lovgivningsgrundlag er det ikke muligt at uddrage en klar linje af de afgørelser, der træffes i revalideringsnævnet og i invalideforsikringsretten, og det vil sige netop i de kategorier af sager, som vil komme til at udgøre hovedmængden i den kommende ankestyrelse.

Lektor Carl Aude har ret i, at mange socialpraktikere ønsker at komme bort fra specialiseringen og regelbundetheden og over til en samlet indsats over for den socialt truede, og jeg vil anse det for en ulykke, hvis

den kommende ankestyrelse vil lægge mere vægt på det præcedensdannende i sine afgørelser end på, at afgørelsen skal løse en konkret social situation. Man kan da ikke anlægge objektive kriterier, når man skal afgøre, om en landmand i Nr. Djurs kommune bør tilkendes laveste eller højeste invalidepension, eller om man med rimelighed kan gå i gang med en kostbar revalideringsproces, og man kan i hvert fald kun i meget begrænset omfang lægge objektive kriterier til grund for en afgørelse, om en invalidepensionist eller en revalident skal ydes støtte til indkøb af et motorkøretøj eller ydes kørselsgodtgørelse.

Når lektor Carl Aude taler om, at borgerne har brug for beskyttelse også over for den mest velmente og sagkyndige indsats, forstår jeg ham simpelt hen ikke. Det er da først og fremmest den administration, som ikke udnytter lovgivningens muligheder, borgeren skal beskyttes imod.

Jeg er også uenig med lektor Carl Aude, når han skriver, at den sociale ankestyrelse i kraft af sin sammensætning ikke er særlig egnet til at udøve noget fagligt overskøn. Den erfaring og viden, ankecheferne sidder inde med, den konsulenttjeneste, som stilles til rådighed for ankestyrelsen, og de kvalifikationer, som de udpegede læge elementer vil sidde inde med, vil efter min opfattelse give et udmærket grundlag for at udøve et sådant overskøn.

Min konklusion er derfor, at retlige reguleringer er nødvendige inden for ethvert lovgivningsområde og altså også inden for det sociale område, men i den konkrete vurdering og afgørelse må hensynet til en række juridiske principper vige for hensynet til, hvad der ud fra en helhedsvurdering må anses for at være den bedste løsning af det foreliggende problem. Forestillinger om, at ankestyrelsens afgørelser kan blive præcedensdannende, har i hvert fald kun en begrænset gyldighed.

Lad mig slutte med at takke for nogle meget interessante meningsudvekslinger i udvalget. Af og til kunne man godt ønske, at offentligheden fik adgang til at følge et udvalgsarbejde. Mange urimelige misforståelser vedrørende karakteren af det arbejde, der udføres her i folketinget, kunne i så fald ryddes af vejen.